

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagost)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA
CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA, pessetas 1'50.—EXTRANGER, 2'50.

El cop de puny de 'n Costa

¡Els ha ben aixafat la guitarra!.....

gall era un *infeliz* y que no tenia altre mérit que haver escrit el romanço «*Las Nacionaldades*».

CREU ALTA, 25 de maig

Ara, aquí al poble sembla à cal barber. Com que tots els hipòcritas y beneys van sortint à LA CAMPANA, tothom diu: «¿qu' li toca? Com ne tinch tan bona llista, no sé per quí comensar. Avuy tocaria à algún establecimiento del poble nou, que com el *Bardissot* critica la cooperació, però com que he sentit à dir que si hi ha bon nombre d' associats d' aquest barri, la nova Cooperativa posaría una sucursal pels vols del Teatro Cervantes, dit està qu' es lo millor que pot esperar. Y tornant à la tenda de *can Bruticja* ja ho tenen una mica més net, que entre porquerias y trujas que donava per tocin, avans de la agregació ab Sabadell, haguera vingut un dia el còlera. ¡Quina por que tinch! Me vol tirar als tribunals y no veu que es un gosset petener que rabiós y tot no' s' sortirà d' aquesta *bardissa*, porque à la obertura de la Cooperativa li donaré la bola.

DIÁLECH

sobre 'l projecte de lley d' Administració local y sobre altres coses que, sense tenir-hi res que veure, hi resultan molt enllassadas.

PERSONATGES:

DON RAMÓN, maurista desenfrenat. EN PEPEL, republicà dels nostres y xicot de la filla de don Ramón.

—Vaja, Pepet; se'm figura que ja casi 't deus donar. En Maura, l' ilustre Maura, l' únic polític capás de díu aquesta nació à salvo, malgrat els mil entrebancs que 'ls republicans li posan va realisant els seus plans. —¿Quins plànies?

—Primé, el gran projecte d' Administració local.

—¡Ay!... Deixi que me'n' en rigui. Aquest no' l'veurá aprobat ni per Nadal.

—¿Qué dius ara?

—Ni per Nadal... del altre any, ni del altre, ni del altre...

—Estás molt equivocat.

S' aprobará.

—¡Pobre sogre!

—Et dich que s' aprobará!

—Jo li dich que no.

—¡Y jo 't juro que sí!

—¿Que no?

—Ja veurás, deixemho corre y anemse'n à un altre assumptu.

—¿Qué hi ha?

—Hi ha que 'm sembla que ja es hora de dirte lo que fa al cas.

Tú aquí hi vens per la pubilla...

—Sí, senyor; ja pot pensar que no hi vinch per vosté.

—Bueno.

Com bé prou recordarás, quan tú vares demàrmela vaig dirte ab accent molt franch que això d' escalfar cadiras no m' agrada.

—Es vritat.

—Bassantme en aquest principi, crech que 't vareig indicar que un anyet de prometge ó un y mitj, tirant pel llarg, era 'l plàssio que 't donava per festejar.

—Tot està dintre de la vritat pura: aixís mateix va parlar y ab satisfacció ho recordo. Vagi seguit.

—Expirat el terme que vaig donar-te, crech que fora ja del cas que d' una manera seria y ab tota sinceritat fessis el favor de dirmec quan pensas casarte.

—¡Ay!

—¿Qué? —No sé qué contestarli... De la manera que van las cosas...

—¡Hola! ¿Camàndulas?... ¿Que potser t' has refredat y pensas torná endarrera? —¡Això m'ay!

—Donchs net, y clar; vull saberho desseguida. ¿Quin dia us casareu?... ¡Au!

—Pero...

—No m' vinguis ab peros. O m' ho díus, ó punta en blanch et trech al carrer...

—¡Dimontri! Ja que tant hi estemeyat, no' m' queda més remey...

—Apa,

—¿Quin dia us caseu? Clar, clar, —Donchs... ens casarém el dia qu' en Maura tingui aprobat el seu magnific projecte d' Administració local.

—Macatix! (Aquest noy me sembla que se m' està passegant.) —(Beute aquest ou, senyor sogre! Tú mateix t' has fastidiat.)

C. GUMA

Mal de molts...

Al considerar l' actual desgavell del partit republicà històrich, ens sentiríam desesperants si no fossin dugas consideracions: que estén en el gènesis de la creació d' un republicanisme més ben orientat, y que 'l mal que disolt al vell republicanisme es una passa que la sofreixen tots els partits.

Es difícil ab roba esfiglarsada fer un vestit nou; els dogmatismes encarcarat y els tòpicas esbravats per l' abús ab qu' encare volen conservarse els vells organismes no serveixen ja pera arrastrar al poble à una acció energica. El poble té conscientia de son valer y del dret que té à viure una vida d' autodrecció, y solsament un partit nou, vigorós, ben sane-

jat y ab frances orientacions socialistas pot ferlo sortir de la seva actual atonia.

El nou partit republicà s' está elaborant; no li donarà forma la voluntat de cap home per prestigios que sigui; no l' organisarà una assamblea per elements que sumi; no seguirà la via que vulgui traspari cap autoritari definidor. El partit nou surgerà espontàni quan las circumstancies ho exigeixin y serà produpte de la reflexió de la joventut actual, de la convicció lliberadora del poble trabajador y de la generosa cooperació de totes las conciencias lliures. Fa més acció positiva la irradiació lluminosa d' esperits honradament emancipats com els de l' Alomar, l' Iglesias, en Marquina, en Zulueta y altres y altres ab que conta afortunadament l' idea republicana, que tots els mitins radicals que fets ab motlo puguin donar els esperits arrenglerats.

La crisis del partit republicà no es cosa que degui alegrar à nostres enemicis; es la fulla vella que desapareix pera donar lloc à la nova brotada. Igual esllavissament s' observa en tots els demés camps de la política espanyola y en ells sense l' afagadora esperança que fundadament tenim els republicans d' una renovació. L' antich partit liberal ha desaparecud y no' quedan ja més que quatre momias; el potent partit conservador que ab en Cánovas se la tenia tiessa ab un Papa, es avuy ab en Maura presoner de quatre vulgars bisbes. ¿Qué queda dels partits monárquics?

Y en qual al carlisme, ni cal parlarne; va desfentse com un bolado; la mort aclareix las filas y la joventut no ompla els buysts. Fa esforços de flaquesa organitant manifestacions reforzadas ab moixigangas més ó menys religiosas; sense esperit guerrer acut al disfràs ridicol pera espantar ànimases senzillaz, y així els seus *aplecs* ab sos gastadors, bandas de trompetas, trajes de oficial y escopetas de canya, en lloc d' imposar provocan un somriure mitj de llàstima mitj de fàstich.

No 'ns apeni l' espectacle dolorós de la desfeta republicana; en la disolució actual tenim el remey futur. Y ademés, encare que fagi tonto, consolemnos mirant els camps vehíns.

JEPH DE JESUPUS

SECCIO OBRERA

EL CONGRÉS DE TRABALLADORS

VANS d' entrar de plé en l' assumptu que motiva aquest article, suplico à mos lectors me permetin una petita expansió de amor propi, en gracia à las causas que l' originan.

Uns pobres diables, que's diuhem obrers, y que potser ho sigan, pero que, de tots modos, resultan dignes de la més profunda llàstima, per tenir ànim de lacayos de la política burguesa lerrouxiana, s' han reunit pera firmar tres ó quatre dotzenas de línies, colocadas una damunt de las altres, estampantlas en el portaveu del Messias del carrer d' Aragó. En total, aqueixos minyons pretenen, pero sense conseguirlo, construir un article periodístich.

L' objecte de aqueixos desventurats es, simplement, dir que jo soch socialista y que senten per mí despreci, per haver escrit y publicat en aquestas mateixas columnas un article afirmando que son amichs del obrer els republicans Odón de Buén y Carner.

Y això es tot.

Es clar que 'm té sense cuidado el concepte que jo puga mereixer à tan entramaliadets subjectes; y si á ningú haig de donar compte del traball que, ab tota independència, —entenguix ben bé,—vinch realisant en aquest periódich, en defensa dels interessos del obrer, no serà de més recordar, no als que han provocat l' incident, sinó als companys que prou

me coneixen y segueixen el curs d' aquestas cròniques que aquella meva afirmació está fonamentada en dos actes concrets dels Srs. Carner y Odón de Buén, respectivament; à aqueixos actes m' atenç, sense prejutjar fets que no coneix.

Y desde 'l moment que s' ha fet pública aquella declaració, que ofén el bon nom dels trabajadores, me restan dues coses à fer: pendre bona nota d' ella y fer constar que m' ampars un dret més à la consideració de las personas honradas.

Seguim ara ab la nostra, que això no ha sigut res.

* *

En el nou congrés de la Unió General de Trabajadores han pres part els representants de 260 seccions, ab més de 36,000 federats. Sense que l' entusiasme m' inspiri un optimisme que avuy per avuy, desgraciadament, serà extemporani, aqueix congrés ha sigut una demostració verdaderament hermosa de lo que, ab el temps, pot arribar à ser y à conseguir la classe trabajadora, quan la unió dels obrers de totes las rassas y de tots els órdens siga un fet positiu.

La tasca que, en dit congrés, ha portat à terme l' infatigable *leader* del socialisme espanyol Pau Iglesias, ha sigut una tasca viril, entusiasta, calorosamente convencuda. Ella basta y sobra pera desmentir, d' una vegada y per sempre més, als que, per ceuera ó mala intenció, l' han acusat d' excessiva passivitat en son apostolat regenerador del obrer.

L' home que, com l' Iglesias, té la noble audacia de dir lo que ha dit en son informe sobre la lley de atentats per medi d' explosius, afirmando ab sa hermosa bravura de propagandista generós, que nosaltres, els socialistas, enemicos del terrorisme, entrarem resoltament en ell si arribem à probarre aqueixa iniquitat legal que avuy encent la indignació de tot un poble; l' home, tornó à dir, que s' atreveix à parlar així en una nació de la qual trigará encare molt temps à borrharse els tràgiques y odiosos perfils de Felip II y Torquemada, proba possehir un cor inaccessible à lo que no es abnegació. Aprenguin d' ell aqueixas caricaturas políticas aficionadas als arrancs efectistes, que tot entabantan als cànids parlantlosi de una revolució que s' eternisa, els permet posarre bé d' estómach y de butxaca.

L' homenatge més gran y més just que pot tributar-se al apóstol socialista l' ha rendit en Joaquim Costa, el republicà viril y sincer, dihen: «*Pablo Iglesias ha matado la ley sobre el terrorismo, si es que ya no estaba muerta.*»

L' ideal socialista, donchs, es el millor guaytia de la llibertat dels pobles.

* *

Tornant, pera no mouren ja, al assumptu à quin haig de circunscriurem, dech haver de dir que 'l resultat total del congrés obrer, ha sigut, atesa l' inèdole actual de las circumstancies que atravessa avuy la classe menesterosa de tot arreu del món, tot lo satisfactori que podia esperar-se, si 'ns situem dintre de la realitat, y sense deixarnos portar à la imaginació de somnis ridiculs y de optimismes malaltisos.

Ab els diversos temes posats en debat, s' ha vist ben clar que 'ls obrers s' han penetrat à la fi, d' una manera profonda y convencuda, de quina es la verdadera forma que 'deu haver d' emplear en la defensa de sos interessos, que, fatalment, han estat, estan y estarán mentres existeixi l' actual organització social que patim, renyits mortalment ab el régime capitalista que suposa l' predomini de la classe burgesa.

Després, el congrés ha donat dugas notas, entre altres, intensament simpáticas, per l' hermós sentiment d' humanitat que entranya la una, y l' esperit práctic de solidaritat obrera que encarna l' altra.

La primera, es la protesta formulada en la sessió inaugural contra 'ls darrers projectes de lley presentats pel Gobern à las Corts, projectes que repugnan,

no ja à las tendencias de l' època y fins à las exigències del temps, sino també als més elementals principis de dret natural y humà, que no admeten, no poden admetre que 's degollí à un poble ab un article del Còdich, com se degolla à un badell ab la daga del carnicer.

La segona resolució adoptada pel congrés, es interessantissima per tots aquells que posan atenció al moviment obrer.

Me refereixo al acort favorable à la resolució presentada per la Societat de gasistes y electricistes de Madrid, proposant que la Unió General de Trabajadores intervingui en els congressos que celebri 'l partit socialista espanyol, descartant, com ha de suposar-se, de aquesta intervenció tot caràcter polític.

La gran importància de aquesta resolució està en que ella marca, de una manera tangible, la tendència senyaladíssima de la Unió General de Trabajadores cap al socialisme y sos sistemes de lluita. Això, unit al moviment eminentment socialista que s' ha despertat en totes las grans societats obreras d' Inglaterra, avisa prou, mal que pesi als enemicis del obrer, el comensament del fi.

¡Avant, trabajadors! A lluytar ab aquesta forma y ab aquest entusiasme, y la victoria no trigarà en posarre de la nostra banda, com hi estan y hi han estat sempre la ràhó y la justicia.

N. BAS Y SOCIAS

L' ABSENTA

J o no sé pas per qué la gent, als molts defectes que ja té, ha d' afegirhi la tara de fer el maco.

Aquesta expressió, per vulgar que sigui, caracteriza plenament un dels més pitjors de l' humanitat.

Tothom s' esforça en fer veure lo que no es, y d' aquest engany general en naixen terribles consequències.

Els vicis, per exemple, penetren en nosaltres per la feblesa de volgut fer l' home. Som joves ó criatures, y ens empènem en demostrar que som aixíres, braus, resistents y una pila de prodiges més.

Y quan som homes, quan ens adonem de qu' els vicis ens fan la lesca, allavoras no hi som à temps.

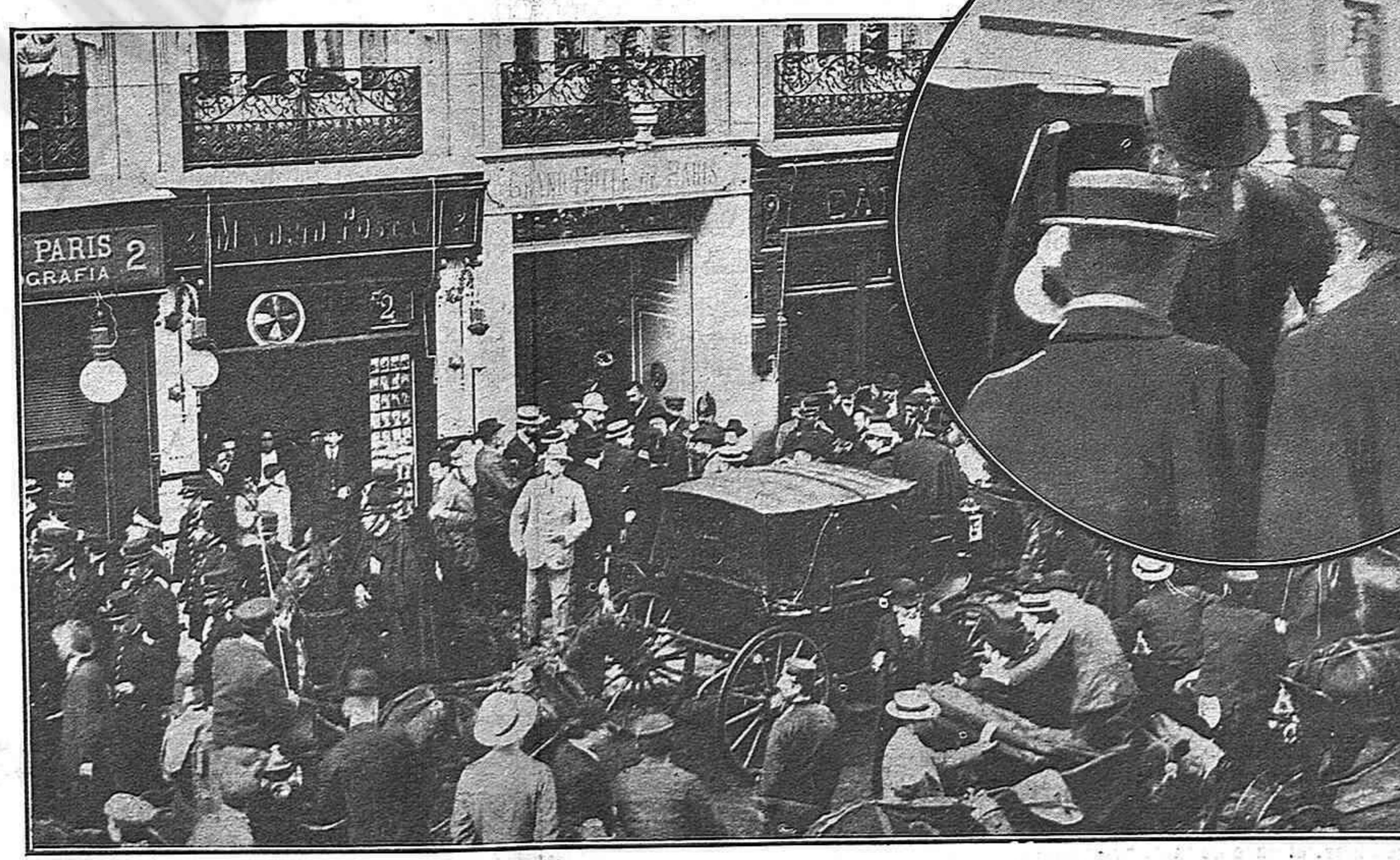
Y no hi som à temps, precisament per que portem al damunt el més fort dels vicis: aquest no es altre que volgut fer el maco. Jo n' he begut dugas vegadas d' absenta. La primera, à peu dret, al tauell de Versailles. La segona, al Suís. Una y altra, ab el sol propòsit de comprender la ràhó perquè hi ha tanta gent que 'n beu. La de Versailles, no va poguermela acabar. ¡Es que n' era d' escandalosa y de mal educada aquella absenta! Tris, trás, als primers glops, sens demanar permís, se me 'n pija al cap, y 'n va moure de rebombori!... El cervell va quedarme tot apesarat d' aquella beguda tan ordinaria. La del Suís servida ab molt boato, culera, terrocet de sucre, etc., se les donava de més enrronada!. Però era tan mala la persona com l' altra, no ho dupteus pas. Encare pitjor, potser, ja que fent la nyau, nyau, mansoya, mansoya, va conseguir entrar à dintre meu, tota senyera... per traure les unghias després.

Si á mí m' agradés fer el maco—tinch altres defectes, aquést no—si á mí m' agradés fer el maco, dich, aquest contratemps m' hauria despertat l' amor propi. El mal entés amor propi, entenemnos.—¡Es à dir qu' els altres homes la poden beure y tú no?—¡Arri, femella, à beure absenta!—Y avuy fora bebedor d' absenta.

Afortunadament vaig pensar:—¡Això té un mal gust del diamon!... Y tota l' excitació que 'm va promoure al cap, va servir per formular un fort anatema contra els criminals que fabrican aquestes begudes. ¡No 'ls voldria altre castic! que cada nit,

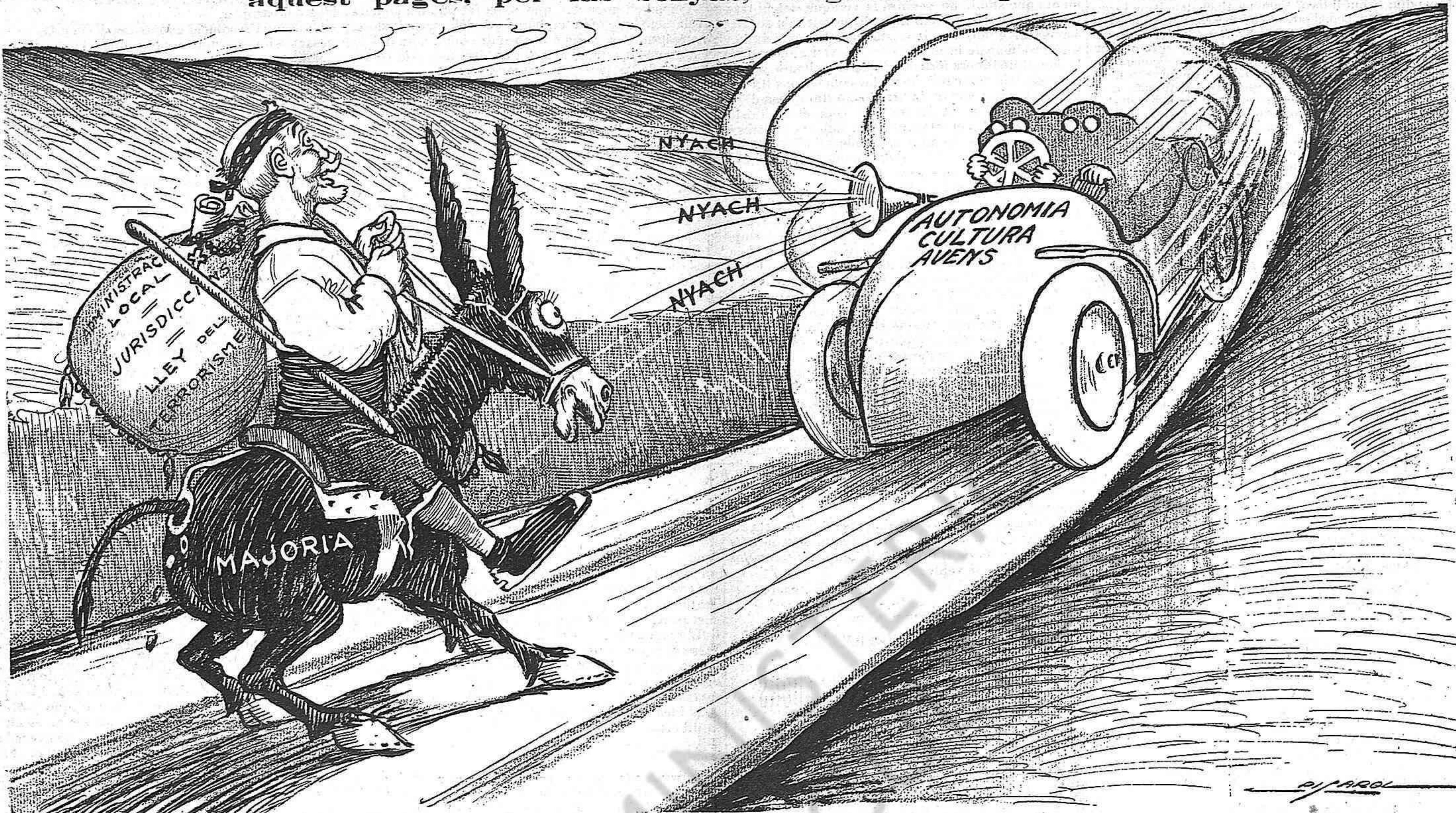
Don Joaquim Costa, malalt y vell, deixa el seu retiro de Graus per anar à Madrit à informar contra la lley del terrorisme.

El Sr. Costa al baixar del carruatge.

Un quïento vell

aquest pagés, per las senyas, té ganas de pendre mal

—¡Chufla, chufla!... Como no sus apartéis vosotros...

cada nit, se 'ls apareguessin aquestes horribles xi-
fras escritas ab sanch, als peus del llit:
11,500 defuncions als hospitals: el 33'81 per 100,
d' accessos alcoholics, arribant a 47'62 per cent en-
tre 'ls tarats de bojeria!

Afegiu a tot això que l' alcoholisme hereditari té
la culpa de la major part de les degeneracions; feble-
sa de les rassas; tisis; convulsions en els infants,
meningitis, epilepsia; en una paraula, té la culpa de
tota mena de degeneracions psíquicas y criminals.

Altrement, torném a parlar de l' absenta, ja que
així ho titolat l' article.

Voléu dir que hi ha qui s' atreveix a sostindre
que té bon gust, qu' es molt agradable al paladar
quan la prova per primer cop? ¡No l' cregueu!... Es
que fa el maco! L' absenta es una de les begudas
més antípaticas al paladar.

Caldrà fer una campanya ben forta contra l' ab-
senta, diuen molts. Aixó està bé; més no es pas
l' absenta el veritable enemic! L' enemic es la
miserable preocupació de volgut fer el maco. Con-
tra això tenim de fer la campanya!

Vull contarvos un cas.

A París, no fa molt que en el barri de Montmar-
tre varen aplegarse uns quants coixers en un bar.
Eran degenerats y jugavan á fer l' home. Bevian
absenta y cada hú s' alabava de fer prodigis dintre
l' art de suicidarse lentament.

Un d' ells callava.

—Ep, tú, que no dius res!... ¿Es que 't fa por,
l' absenta?

—Jo callo porque me 'n rich de vosaltres. Sou
uns criatures.

—Fugíu!... L' home!—digueren, riuent, els com-
panys.

Y l' altre volgué fer l' home.

—Perque ho veieu, me 'n beuré tantas com do-
nas passin per qui devant en cinc minuts.

No hi hagué llei que privés que 's posessin d'a-
munt la taula una munio de copas plenes d' absen-
ta, y l' home, entenguis en tota la quantitat de bestia
possible, va comensar: Gluch, gluch, gluch!... Gluch,
gluch, gluch!... Ja n' hi havíen dos, y tres, y quatre,
y cinc. Gluch, gluch, gluch!... Y las donas passa-
van y las copas se buydavan... Gluch... glu... No la
va acabar... Un tèl á la vista... Li va caure la copa...
Li va caure el cap... Era mort!...

—Qui 'n tenia la culpa? ¡L' absenta! No. L' absenta
era l' arma. La vilesa de fer el maco, l' assassí.

—Fer el maco! ¡Anant borratxo pels carrers que se
n' es de macol!... ¡Ay, y que 'n son de bonicas las
ulleres que fan els recremats per l' alcohol!... ¡Hi
ha, tal vegada, perfum més exquisit que la bravada
del bebedor!...

—Qui es capás de dubtar de l' ardidesa, de la va-
lentia imponderable d' un home ó d' una dona, cent
vegadas masclle, que dali, dali, avuy, demà, demà
passat y sempre 's recrema per dins?

—No l' hem de fer, no, el maco, sinó que 'n hem
de ser!

Y 'n serem portant una vida higiènica.

Y veient en l' absenta el nostre pitjor enemic.

PEP FRANCÉ

El perdó es, moltes vegades, el pare de la reinci-
dencia.—Shakespeare.

REPICHS

A LGUNS dels diputats solidaris que varen
anar á la meseta ab el compromís de fer
derogar la llei de Jurisdiccions, se mos-
tran altre cop pessimistas després d'
haver tantejat á certas personalitats d'
altura interessadas en el proxim debat.

¿Qui son aquestas altas personalitats que forman
opinió de pés.

¿Qui es que, davant del desitj de tot un poble,
s' atreveix á mostrar una ferma y contraria opinió?

No 'ns atrevim á declararlo.

Per ara, sols podém assegurar que aquesta opinió
es bastant general.

—Ay, la mare! Ara sí que estén cuyts.

El Centre Monárquich Conservador barceloní ha
enviat al Ajuntament un recurs d' alsada contra l'
Pressupost de Cultura.

—Pobres de nosaltres! Aquest recurs si que farà pès.
El pès de mitja dotzena de setmesons.

A Figueras ha sigut empresonat un altre periodista
de república, víctima de la Lley de Jurisdiccions.

Aixa aquí, vinga llenya al foc de Sant Joan.

Senyors diputats solidaris: No olvideu el vostre
compromís.

—Qui'l fiscal, per la seva part, ja procura recordar-
vosel tot sovint.

Davant dels atacs d' en Pau Iglesias, ab motiu
del seu valent informe contra la llei de repressió
del terrorisme, diu qu' en La Cierva va exclamar
tot tranquil:

—Aquest sistema de las amenassas está ja molt
desacreditat...

—Y té rahó, l' home.

El proletariat no anirà bé fins que prengui exem-
ples dels governants.

—Que 'ls governants pegan casi sempre avants de
amenassar.

Aquell Vino Aixa del Progre, que va empunyar la
vara de tinent d' alcalde de Valencia, continúa em-
punyant la ploma á ca la Ciutat, esperant millors
temps y més sou pera poder omplir la tripa.

—A Valencia hi ha més arrós. L' únic que aquí ha
trobat arrós en gran, es el seu amo D. Prudencio. Y
arrós ab bons tallis de llus. En Vino Aixa ni l' arrós.

El senyor Azcárate s' ha separat de la Unió.

El senyor Azcárate s' ha separat de la minoria.

El senyor Azcárate s' ha separat del comité.

El senyor Azcárate vol separarse del partit y de la
política...

—¿Qué fa aquesta premsa del trust? pregunto jo.

Apa, aquí... ¡Duro con los separatistas!

El senyor Cambó ha estat uns quants dies á Zara-
gossa.

—A visitar la Exposició?

A veure la Exposició y, de passada, á jaleystar
ab alguna jötica cantada.

Diu que l' dia d' arribada ja me'n hi varen cantar
una qu' es tot un obsequi. Hénsela aquí:

«La Virgen del Pilar dice
que no quiere ser francesa;
que quiere ser solidaria...
pero no dels de la dreta.»

Pobre Prim, quina primada!

El dia 7 del mes que ve, els nostres lerrouxistas,
ab la plana major kabilenyà al davant, anirán á
Reus á depositarli una corona.

Y en Prim ¿qué?

En Prim es mort y, naturalment, no s'hi podrà
tornar.

El revistero que sempre defensa al Sr. Sanllehy
en La Vanguardia, està molt preocupat perque no
tornarà á la Casa Gran el seu amic fabacalero.

Consolis el caciquet de la premsa. També certa
concejal escombrayres, catalanistas fins á cert
punt, estàn tristos per no poder obtenir els volan-
tets que pescavan pels amics y parents que, com
es natural, son primer que l' partit que representan
fins á cert punt y que també, com es natural, no re-
presentaran mai més.

La escena passa en una Audiencia.

Un jutge pregunta á un criminal, que ja ha sigut
pres un grapat de vegadas:

—¿Quin ofici teniu?

—Agent de colocacions.

—Es fals. Vos sou un criminal.

L' acusat, tranquilament:

—Per xó li deya... Es lo mateix. ¿Que, per ventu-
ra, vosté disfrutarà d' aquesta colocació si no hi ha
guerrissim criminals?

SOLUCIONS

. A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA I.—Ros-qui-lla.

2. ID. II.—Ma-ni-qui.

3. ROMBO.

P O P
P O S A R
R O S A L I A
P A L A U
R I U

4. ACENTIGRAFO.—Sáuria—Sarrià.

5. GEROGLIFICH.—Deu mesos no es un any.

Han endavant totas ó part de las solucions, els caba-
llers: Pauet de Valls, sempre maco, B. A. amich del
Pauet, Manel B. Fontás (estorer de Espugues), En Dova
fotógrafo y Manelet Garbat.

ENDEVINALLAS.

XARADAS

I

U na vocal la primera,
es part del cos la segona.

la tercera, lletra dóna
y altre vocal la darrera.

Are á buscá y rumiá
el tot, lector estimat
y veurás que 'l resultat
un nom d' home 't donarà.

R. A. (a) PAU DE LAS CALSAS CURTAS

II

Per ma cosina Total
qu' es quarta Dos-invers-prima;
ha comprat avuy la Hu-quarta
una terça-inversa-prima.

SISQUET DE PAILA

TARJETA

ADELA P. ROCA

Formar ab aquestas lletras el títol d' un aplaudit dra-
ma català.

HIPÓLIT NADAL MALLOL
GEROGLIFICH

II

VÍOS

II

SÓN

III

TERRANOVA

CORRESPONDENCIA

Caballers: M. E. Toma de Bagur, Jan Gen Jon, Polí-
glota, Un figuerench, Intris, Terranova, Joseph Morell
y Cap de trons.—No 'ns han acabat de convencer.

Caballers: Tres calandris de Masnou, L. G. Barrina,
J. Mestres M., Manel B. Fontás (estorer de Espugues),
P. Romaguera y Miquel Roca.—Això ja es mes ben en-
raonat.

Caballers: J. M. (Vilaseca): Ho sento, pero la seva
carta es massa llarga. Procuri esmentar els fets ab tota
la concisió y la brevetat possibles.—Johannus: Rebuta
els dos originals, y tantas mercés.—Anicet Mont: Peca
de florales, de ignocentona y de ripirotas.—F. T. R.
(Lyon): Aquesta mena de composicions seriosas, de gé-
nero tan íntim y particular, no casan gans bé al carácter
d' un periódic humorístich. Pera suscriure's pot enviar
sellots de correu á la Administració.—J. Coll y Teixidó:

El quènto es bonich, pero jo l' havia sentit contar ab més
bona sombra.—L. G. (a) Petit Poeta: Li juro; ja voldrà
que fos gran, que així potser posarà una mica d' ex-
periència.—I. Valasdori: Esta plena de incorrecions. Ar-
riba, y no desmay!—Poeta Borni: Entra en cartera,
pero encara ens hi pensarem avans de publicarlo.—Ant-
ón del Singlot: S' ha rebut la poesia, y se li donan las
gracies.—J. Torrent Ciurana: Té poca consistencia, y el
seu fons enclou escassa novetat.—El Dallaire: La poesia
ha vingut sense firma; pero no calfa. Ab firma y tot, El
Dallaire hauria anat al cistell.

Imprenta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer
del Olm, número 8
Tinta Ch. Lorilleux y C.